

MUSSCHEN VANGEN.

Pol had zijn vriend Door iets te vertellen. Ze waren met de andere jongens op het speelplein.

Door moest in het hoekje van den koer gaan. Pol zei hem daar iets in zijn oor.

— „Ik weet een nest met jonge musschen,” fluisterde Pol.

— „Ja! Waar?”

— „Bij ons.”

— „In den hof?”

— „Onder de pannen van het schuurtje.”

— „Hebt ge ze gezien?”

— „Ik zie de ouden uitvliegen en terug komen met eten. Willen we ze uithalen?”

— „Ja!”

— „Om vier uur?”

— „’t Is goed,” antwoordde Door.

— „Ge moet dan meegaan.”

— „Maar hoe zult ge er aan kunnen?”

— „Met eene leer. Wij hebben er een!”

— „En uw vader?”

— „Hij is niet thuis. En moeder naait dan in de kamer. Zij kan ons niet zien.”

— „Dus ge komt?”

— „Ja.”

— „Op uw woord?”

— „Maar ja.”

— „We zullen dan de jongskens verdeelen. Maar ik moet er een meer hebben dan gij.”

— „Waarom?”

— „Omdat ze onder ons dak zitten. Dat is maar recht.”

— „Nu goed. We zullen de jongskens in eene kooi steken.”

De jongens moesten in school.

Heel den achtermiddag dachten ze aan hun plan. De tijd duurde lang. Zou het nooit vier uur worden?

Tinge-linge-ling! zei eindelijk de bel.

Ha! nu begon het plezier.

Pol en Door gingen samen heen. Pol had zijn arm op Doors schouder.

O! Ze waren zulke goede vrienden, vooral nu ze kwaad zouden verrichten.

Vogeltjes uit hun nestje halen! Bah! hoe laf!

Door vergat zelfs koffie te gaan drinken. En dat gebeurde anders nooit. Want Door kon eten als een wolf, zei moeder.

— „We gaan door ’t achterdeurtje,” zei Pol. „Anders ziet moeder ons.”

’t Achterdeurtje was open. Als een paar kleine dieven gingen ze er door.

Waarom had Pol aan Door gevraagd mee te komen?

Och, Pol was bang om op de leer te gaan. Door moest dat doen.

— „Durft gij op de leer klimmen?” vroeg Pol aan zijn maat.

— „Waarom niet?”

— „Gij steekt dan maar uw hand onder de pan-
nen. Gij zult de vogeltjes vinden. Ik zal ze in
mijn klak doen.”

— „Goed. Waar is de leer?”

— „In het schuurtje.”

De deugnieten haalden ze naar buiten en zetten
ze tegen den muur.

Dat was een zwaar werk voor die kleine man-
nekens. Maar 't ging toch.

— „Ik zal de leer wat vasthouden,” beloofde
Pol.

— „O! dat is niet noodig, ze staat stevig tegen
den muur,” antwoordde Door. „Ik klim thuis zoo
dikwijls.”

Hij zette de voeten op de sporten en stapte
vlug naar boven.

't Was of de oude vogels reeds begrepen, wat
er zou gebeuren.

Angstig fladderden ze rond.

Maar de lafaards hadden geen medelijden met
de arme ouders. Vogels hebben ook gevoel. Doch
veel stoute jongens schijnen dat niet te bezitten.

Door was boven.

— „Onder die pan vlak vóór u, zitten ze!”
riep Pol.

Hij keek bang naar de deur. Moeder moest eens
komen.

— 't Ware jammer, dacht hij. We zullen ze nu
seffens hebben.

Ach! ware moeder maar gekomen,

Maar ze zat binnen in de kamer een nieuw

hemd te maken voor haar ondeugenden zoon, die
vogels roofde en zijne moeder bedroog.

Eensklaps schoot de
leer uit.

Door schreeuwde luid.
Hij wilde zich aan de
goot vasthouden. Te laat!
Hij viel en kwam met
een smak op den grond
terecht. Hij bleef roerloos
liggen.

Pol riep om hulp.

Moeder kwam ver-
schrikt toegelopen.

Ze zag Pol, ze zag Door
liggen en de leer. Ze be-
greep alles.

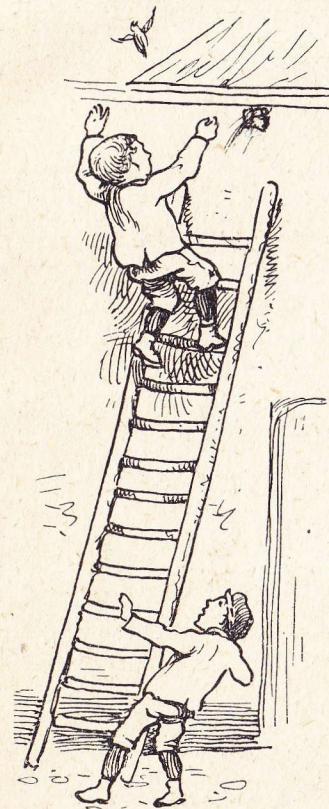
Ze nam den gevallen
jongen op.

— „Moeder hij is dood!”
riep Pol.

Dat was gelukkig niet
waar. Door was buiten
zinnen.

Pols moeder wiesch hem
met azijn. De jongen
kwam weer bij.

Pol moest om den dokter
gaan. De geneesheer kwam

Eensklaps schoot de leer uit.

en onderzocht den knaap, die van de pijn schreeuwde.

— „Zijn rechterbeen is gebroken. Door had
kunnen dood vallen,” zei de dokter.

Doors vader en moeder werden ook verwittigd. Wat waren ze bedroefd!

Door moest nu naar het gasthuis. Wel twee maanden zou men hem daar houden. Zeker hij was er goed, maar hij lag gansche dagen op een bed. De jongen verveelde er zich al gauw. Dat hielp niet. Hij moest er blijven.

Spelen, loopen, huppelen.... met zijne maten meegaan.... dat kon nu niet, Door! Geduldig wachten tot ge beter zijt. 't Was zijne straf.

En Pol had ook veel te verduren.

— „Ik kan u niet vertrouwen,” zei zijn vader. „Ge bedriegt uwe moeder. Ge moet dus maar den eersten tijd voor en na de school in huis blijven, zeker zoo lang tot Door genezen is. Ge verdient eigenlijk meer dan uw maat.”

En in school kreeg hij ook wat mee! De muschjes bleven in hun nestje bij hun vader en moeder. En daar hoorden ze! Niet in eene kooi van stoute jongens, waar ze zouden sterven!

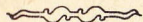
A. HANS

Van Drie Jongens

L. OPDEBEEK - UITGEVER - ANTWERPEN

A. HANS.

VAN DRIE JONGENS

EN ANDERE VERHALEN.

ZACHTE EN ZEKER
AL OP DE BEEK.

-LODEWIJK OPDEBEEK-
BOEKHANDELAAR - UITGEVER
- - - - ANTWERPEN - - - -